

Prispevek k diskusiji o načinu nagrajevanja v Cinkarni

Nagrajevanje po enoti proizvoda

1. Splošno o nagrajevanju po enoti proizvoda.

Interno nagrajevanje predstavlja danes v vsakem podjetju problem, ki zahteva čim hitrejšo rešitev.

V zadnjem času se uveljavlja razen ostalih oblik nagrajevanja še sistem nagrajevanja po enoti proizvoda, ki je pokazal v podjetjih, kjer ga uporabljajo, zelo dobre rezultate. Proizvodni in finančni rezultati so se v teh podjetjih po uvedbi tega načina nagrajevanja znatno izboljšali.

To rezultira v prvi vrsti iz osnovnega načela tega sistema, da je zaslužek v adekvatni odvisnosti od doseženega efekta v podjetju. To je osnovni princip nagrajevanja po enoti proizvoda.

Drugi princip je pravičnejša interna razdelitev. Saj je znano, da se vse plače nad tarifnim pravilnikom razdeljujejo linearno brez ozira na to kakšen uspeh je posamezen obrat ali enota dosegla. To vprašanje je pravično rešeno s sistemom nagrajevanja po enoti proizvoda.

Naslednji princip tega sistema je racionalno izkoriščanje proizvodnih kapacitet, ker je zaslužek odvisen od števila enot proizvoda. To velja tako za izkoriščanje strojnih kapacitet kakor ljudskih. Vsaka izguba kapacitete predstavlja istočasno izgubo enote proizvoda in istočasno izgubo zaslužka. To logično privede do večje stimulacije v pogledu pravičnejšega in racionalnejšega izkoriščanja proizvodnih kapacitet v podjetju.

Kaj je pravzaprav enota proizvoda. Enota proizvoda je lahko različno merilo, odnosno različen pokazatelj, kar je odvisno od strukture podjetja, od načina tehnološkega procesa proizvodnje, organizacijske stopnje v podjetju in slično.

V podjetjih z enostavnejšo (enofazno) proizvodnjo je uvedba sistema nagrajevanja po enoti proizvoda enostavnejša, kakor v podjetjih z komplicirano večfazno proizvodnjo. To se nanaša predvsem na možnost določitve enote proizvoda.

Načelno razlikujemo dve vrsti pokazateljev: vrednosti in naravni pokazatelj.

Cepprav je vrednostni pokazatelj kot skupni imenovalec najbolj v to svrhu prikladna enota, ker se lahko z njo izrazi celokupen uspeh podjetja, vendar ga zaradi velikih sprememb in oscilacij ni priporočljivo uporabljati. To pa zato, ker naj ostane enota proizvoda vsaj načelno neizpremenljiva, to je standardna vrednost, ker bi bil v nasprotnem primeru obračun zaslužkov otežkočen. Zaradi tega se jemlje kot baza običajno naravni pokazatelj.

Za uvedbo sistema nagrajevanja po enoti proizvoda so potrebni nekateri predpogoji.

Ti predpogoji so: da obstojajo normativi dela iz materiala, planske in stvarne kalkulacije, določena organizacijska stopnja podjetja.

Proti uvedbi tega sistema obstojajo nekatere načelne pripombe. Ena od teh se nanaša na startno osnovo, ki služi kot baza — to je stanje v podjetju ob uvedbi tega sistema.

Pogoji v katerih posluje podjetje iz različnih razlogov niso enaki. V nekaterih podjetjih obstojajo večje v drugih manjše notranje rezerve.

Z uvedbo nagrajevanja po enoti proizvoda, lahko zaradi stimulativnega karakterja tega načina nagrajevanja podjetja z velikimi notranjimi rezervami ustvarijo znatno večje

osebne dohodke od podjetij, ki nimajo tako velikih rezerv. Zaradi tega lahko pride do situacije, da bodo prav v podjetjih, ki so do začetnega starta slabo delala, izplačevali znatno višje osebne dohodke kakor v podjetjih, ki so bila ob uvedbi tega sistema boljše organizirana in so boljše poslovala.

Postavlja se torej vprašanje ali je to upravičeno?

Te razlike dejansko obstojajo med posameznimi gospodarskimi organizacijami, vendar bo podjetje s težavo kljub tako stimulativnemu sistemu nagrajevanja naenkrat ostvarilo znatno večji obseg proizvodnje. To pa zaradi tega, ker so tudi taka podjetja vezana na splošne pogoje poslovanja v gospodarstvu kakor vsa ostala.

V kolikor pa bi do revolucionarnega izboljšanja poslovanja res prišlo, bi s tem ne nastale negativne posledice niti za podjetje, niti za skupnost, ker bi se z večjim obsegom proizvodnje ustvarili večji blagovni fond za skupnost, za podjetje pa ustrezajoči večji osebni dohodki.

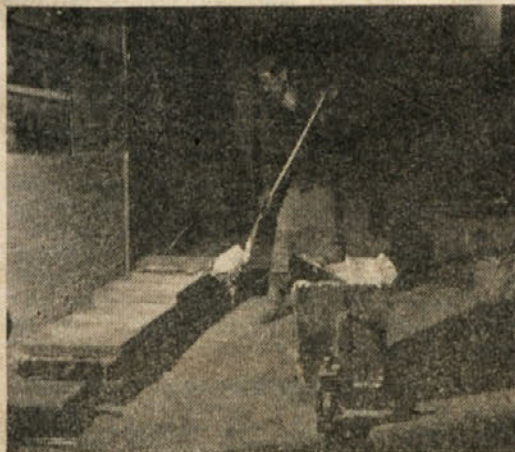
Sicer pa razlike v višini osebnih dohodkov itak obstojajo med podjetji z različnimi notranjimi rezervami, čeprav niso uvedla nagrajevanja po enoti proizvoda, ker za neenake vložene napore in neenake dosežene uspehe prejemajo enake osebne dohodke.

Naslednje vprašanje se postavlja, kako sprovesti sistem pri nizkoakumulativnih podjetjih. Kajti zaradi nezadostnih sredstev v čistem dohodku, lahko nastane vprašanje možnosti izplačila odnosno ostvaritve odgovarjajočega zaslužka po enoti proizvoda.

Vsekakor je to poseben problem, vendar je rešljiv, tako da se zaslužek po enoti proizvoda kot rezultat, ki je nastal izključno s prizadevanjem delovnega kolektiva izloči pred razdelitvijo s skupnostjo in se tako zavaruje možnost izplačila kolektivu, vendar tozadevni pozitivni predpisi še manjkajo.

Ali obstojajo v Cinkarni pogoji za uvedbo nagrajevanja po enoti proizvoda?

1. Organizacijski nivo je na višini, ki omogoča izvedbo.
2. Za vsako proizvodno enoto obstojajo obračunske in planske kalkulacije s čvrstimi normativi.
3. Določitev enote proizvoda je enostavna — tona.
4. Število ekonomskih enot — naj bi bilo enako številu proizvodov in polproizvodov. Na

Vlivanje cinka (Foto Deržek Avgust)

skupni uspeh proizvodnih obratov bi bile vezane naslednje organizacijske enote: vzdrževalni obrati, plinarna, nab. oddelek in transportni oddelek. Na realizacijo pa vsi ostali oddelki.

5. Izvedena je analitska ocena delovnih mest s tem pa je podana osnova za pravilno udeležbo posameznika v okviru doseženega rezultata svoje enote odnosno v okviru rezultata podjetja.

Predpogoji za uvedbo nagrajevanja po enoti proizvoda v Cinkarni torej obstojajo.

FELICIJAN:

Odobren je projekt rekonstrukcije litopona

Zvezni izvršni svet je odobril za leto 1959 1 milijardo din zveznih sredstev za rekonstrukcijo kemične industrije, če je objekt, ki se ga namerava rekonstruirati, iztrošen najmanj za 60 %. Ta denar se daje industriji v obliki kredita, vendar morajo investitorji delno kriti investicijske stroške iz lastnih sredstev, pri čemer se lahko poslužijo blokiranega dela amortizacijskega fonda.

Naše podjetje ima nad 560 milijonov din blokiranega dela amortizacijskega fonda in je zato sposobno, da izkoristi to priliko in rekonstruira iztrošene kemične obrate. Pogoji za koriščenje te ugodnosti je bil poleg ostalih tudi pravočasen rok predložitve kreditnega zahtevka Investicijski banki in to do 1. 6. 1959.

Podjetje se je odločilo predložiti investicijski program za rekonstrukcijo litopona ter so ta program izdelali naslednji avtorji: ing. Makarovič, Stojan Stefan, ing. Mikuš, tovariš Vodlan in pisec tega članka.

Po tem programu se bo povečala proizvodnja litopona od sedanjih 2300 na 5000 ton letno. Istočasno bo izboljšana kvaliteta litopona in sicer v povečani vsebini cink-sulfida, znižanju vsebine cinkovog in magnezijevega oksida, zmanjšanju ostanekov na situ, znižani porabi olja in znižanem odstotku vlage. V ta namen bodo zamenjane nekatere dosedanje naprave. Najvažnejše zamenjave so naslednje: filterske stiskalnice se zamenjajo z rotirnimi filtri, retortna diskotionirna peč se zamenja z rotacijsko kalcinačno pečjo, mlin na kamne se zamenja s kroglječnim mlinom, nadalje tunnelska sušilnica s turbo-sušilnikom, predvidena je drugačna izvedba mletja gotovega litopona ter prilagodene so kadi za povečano proizvodnjo z istočasnim upoštevanjem novih potrebnih kapacitet za zadostno sedimentiranje, itd.

Baritna rotacijska peč in priprava barijeve lužine ostaneta na sedanjem mestu, medtem ko za pripravo cink-sulfidne lužine in izdelavo litopona na sedanjem mestu za novo kapaciteto ni prostora. Lokacija je za enkrat predvidena vis-a-vis pražarne vzdolž industrijskih tirov, ter bi se barijeva sulfidna lužina črpala v oddelek za proizvodnjo litopona. Verjetno pa je, da za enkrat izbrana lokacija ne bo dokončna, temveč da bo novo poslopje postavljeno na terenu onstran Voglajne.

Za rekonstrukcijo litopona bo potrebno 316 milijonov din, za kar je kritje v blokiranem delu amortizacijskega fonda. Za nova obratna sredstva bo treba iz istega fonda angažirati okoli 38 milijonov dinarjev.

Od nove proizvodnje je namenjenih za domači trg okoli 2300 ton, za izvoz pa okoli 2700 ton litopona. Nova proizvodnja bo dajala okoli 153 milijonov din dobička letno, kar je za skoraj 100 milijonov din več od sedanje proizvodnje litopona.

Nesreča pri delu v valjarni

Na prvi progji parne valjarne se je dne 23. 7. 1959 ob 12.30 pripetila težja nesreča pri delu. Palir Karlu, drugemu valjaču sta valja stisnila roko do zapestja.

Na ta dan je na tej valjni progji opravljala delo skupina tovariša Smukoviča. Valjali so pločevino štev. 10. Približno ob 12. uri je paket pločevine zašel ob sekač na zadnji strani valjev, zaradi česar se je paket pločevine začel navijati okoli valja. Proga je bila kmalu urejena in skupina je z delom nadaljevala. Ko so valjali že naslednji paket je I. valjač tov. Smukovič Rudi opazil na spodnjem valju odtiske in na to opozoril V. valjača tovariša Filipiča. Na to opozorilo pa je reagiral tudi II. valjač Palir Karl in segel z desno roko do spodnjega valja ter nanj položil dlan. Valj mu je roko potegnil. Pri razmaku valjev 9,5 mm je utrpel močno zmečkanje desne roke do zapestja. III. valjač Tašner Alojz, ki je takoj posredoval in potegnil poškodovanega za desno roko je utrpel pri tem močan urez na levi dlani.

To je bil kratek opis nezgode, ki je zahtevala dve poškodbi. Kaj je vzrok te nesreče? Analiza nezgode, ki je bila narejena takoj po tem dogodku, je pokazala naslednje: Vodja skupine je pravilno opozoril V. valjača, ki dela na zadnji strani proge, da naj kontrolira

Reševanje ponesrečenca

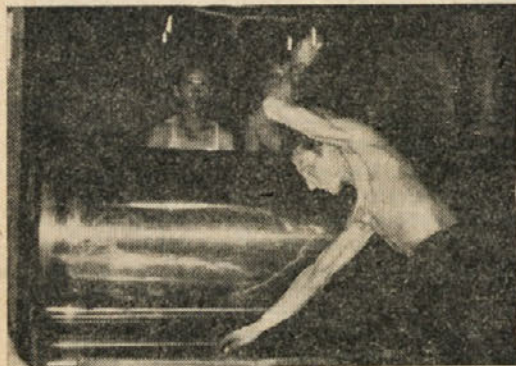
površino valja. Iz tega sledi, da je bilo dejanje poškodovanega, ki je povzročilo nesrečo, samovoljno in je iskati vzrok predvsem v osebnem faktorju.

Ponesrečeni je veljal v valjarni za vzornega in zelo prizadevnega delavca, bil je pri delu zelo samoiniciativen. Imel je ustrezno izobrazbo in 3-letno delovno prakso na tem delovnem mestu. Po teh ugotovitvah ostane le še faktor, ki govori o kršitvi varnostnih predpisov. Glavni vzrok nezgode je bil torej predvsem v trenutni nepremišljenosti, ki največkrat izvira iz hotenja, opraviti določeno delo na najhitrejši način, pa čeprav na nepravem mestu, ki pa je mnogokrat zelo nevarno in ki je bilo v tem primeru tudi odločilno za nesrečo.

Ta primer je opisan predvsem z namenom, da se iz njega vsi nekaj naučimo. Tu vidimo, da je pri delu poleg vseh zunanjih zaščitnih mer, ki so odredene, zelo važna tudi individualna varstvena zavest na delovnem mestu in da je za racionalen način dela odločilen faktor pri preprečevanju le-teh.

Posebno hvalevreden pa je primer tovariša Tašnerja, ki je s svojo nesebično pomočjo pri reševanju poškodovanega pokazal tovariško gesto, čeprav je tudi sam utrpel lažjo poškodbo na roki.

L. J.

Rekonstrukcija nesreče v valjarni — povod za nesrečo

Kratek gospodarski presekok Grčije

Grčija, včasih dežela velikih mislecev, bojevnikov in športnikov, ki je veljala za eno od zibelk evropske kulture, si po dolгих in težavnih stoletjih borb in razdejanj prizadeva, da se uvrsti med narode, ki težijo k miru, napredku in gospodarski konsolidaciji. Leta 1822 započeta vojna za neodvisnost, ki je svoj cilj dosegla, je dala osnovne pogoje za teritorialno obnovitev antične države. Vendar s to vojno težav ni bilo konec. Grčija je ponovno v vojni 1897, 1912, 1913, 1919—1920, leta in seveda tudi II. svetovna vojna tej deželi ni prizanesla. Ko je II. svetovna vojna za ostale evropske dežele bila končana, je v Grčiji državljanska vojna uničevala to kar je še ostalo.

Položaj grškega naroda in narodnega gospodarstva seveda ni bil zavidanja vreden, ko je leta 1949 po končani državljanski vojni nastopil pot obnove in gospodarskega razvoja.

Vloženo je bilo mnogo navora in truda, prejeta tudi dokaj izdatna pomoč, rešeno nebroj problemov, toda ugodni rezultati dela desetih let danes kažejo, da vse kar se je vložilo ni bilo zaman.

Oglejmo si nekaj osnovnih podatkov grškega gospodarstva, ki potrjujejo gornjo trditev. Električna energija se smatra v današnjem času poleg premoga in nafte kot kri narodnega gospodarstva. V Grčiji je obratovalo leta 1949 približno 200 večjih in manjših privatnih električnih central, ki so zalagale s tokom posamezna mesta in vasi. Naprave so bile pretežno primitivne, stroški proizvodnje in cene

visoke, medsebojne povezave ni bilo itd. Povprečna potrošnja električne energije je znašala leta 1949 na enega prebivalca 60 Kwh letno. Danes znaša ta potrošnja že preko 200 Kwh. To potrošnja je omogočila izgradnja niza večjih objektov. Med njimi so važnejši: Termoelektrarna pri Aliveri z 80 MW, hidrocentrala Ladhon v Zapadni Peloponezijski s 60 MW, hidrocentrala Agras v Zapadni Makedoniji s 40 MW. Zgrajeno je bilo tudi 1300 kilometrov visokonapetostnega in 3200 km razdelilnega omrežja z 19 večjimi trafo in razdelilnimi postajami.

Trenutno so v izgradnji še naslednji objekti: hidrocentrala Megdova z 80 MW, ki bo končana letos, termocentrala v Ptolomejih s 120 MW, ki bo končana 1960. leta in hidrocentrala pri Edessaious z zmogljivostjo 25 MW.

Izgradnjo teh objektov vodi državna družba za elektrogospodarstvo, ki kljub ogromnim investicijam daje že tri leta zmerne dobičke, a je poleg tega odkupila še preko polovico starih neekonomičnih central. V teku letošnjega leta namerava pokupiti še ostale privatne centrale. Vodi enotno politiko cen, ki stimulira veleodjem.

Tudi razvoju industrije se je v tem obdobju posvetilo veliko pozornosti. Strukturo grške industrije kaže vsaj približno število zaposlenih po panogah. (To seveda še ne predstavlja njen poudar v narodnem gospodarstvu). Struktura je naslednja:

Tekstilna industrija	40%
Kemična industrija	13%
Elektroindustrija	5%
Industrija gradbenega materiala	4%
Prehranbena industrija	17%
Strojna industrija	10%
Industrija tobačnih izdelkov	5%
Ostala	6%

Investicije v industrijo ni mogoče izraziti v neki fizični obliki kot pri elektroenergetskem gospodarstvu. Se najboljši skupni imenovalec je njihova vrednost. Vrednost kapitalnih naložb v industriji pa je znašala v posameznih letih:

leta 1950	52 milijonov dolarjev
„ 1951	47,5 „ „
„ 1952	49 „ „
„ 1953	26 „ „
„ 1954	27 „ „
„ 1955	28 „ „
„ 1956	30 „ „
„ 1957	29 „ „

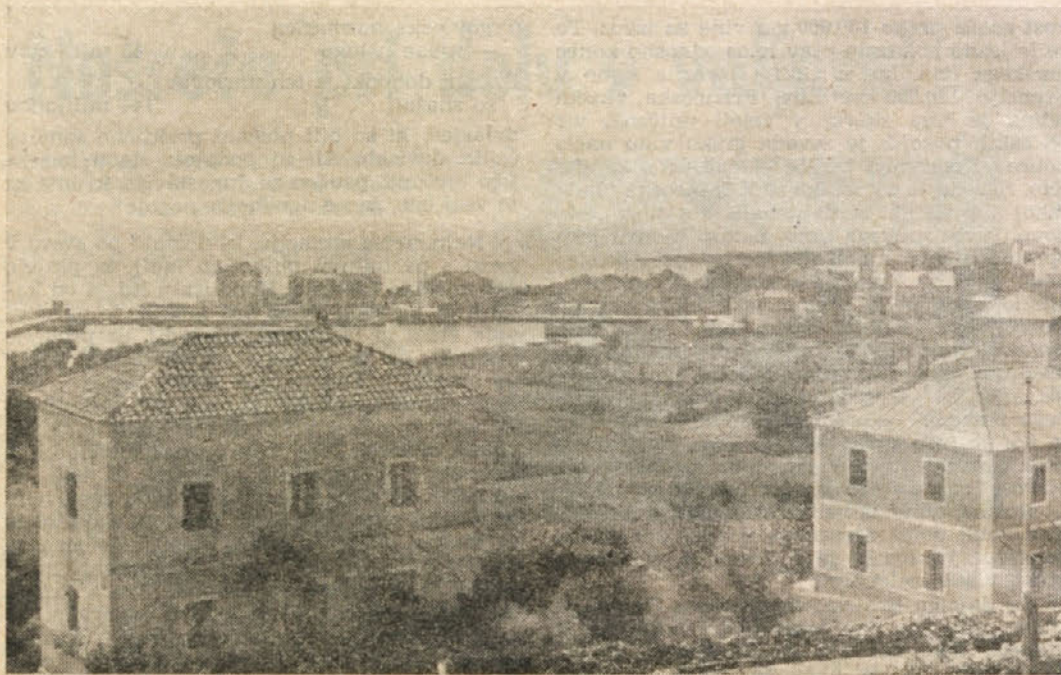
Značaj grške industrije za njeno narodno gospodarstvo je razviden tudi iz deleža narodnega dohodka, ki priteka iz industrije. Ta dohodek je znašal leta 1939 12% in se je vzpenjal v letih po vojni takole:

leta 1950	21%	1954	20%
„ 1951	20%	1955	21%
„ 1952	20%	1956	21%
„ 1953	19%	1957	22%

Pri tem je treba upoštevati, da je grška industrija mlada in da je navedeno obdobje bilo pravzaprav obdobje njene izgradnje. Kljub temu pa je seveda teža narodnega gospodarstva na kmetijstvu — kot to kaže že struktura narodnega dohodka. Slično sliko kot narodni dohodek daje tudi izvozna dejavnost Grčije v kateri zavzemajo proizvodi industrije in rudarstva približno 30% medtem ko odpade ostalih 70% fizičnega izvoza na kmetijske pridelke. Od teh so najvažnejši naslednji:

	dolarjev
Tobak in izdelki znaša letno	70,000.000
Rozine, fige in drugo suho sadje letno	30,000.000
Olivno olje letno	8,000.000
Južno sadje letno	10,000.000
Vino in podobno letno	25,000.000
Bombaž letno	25,000.000
Ostali kmetijski pridelki letno	20,000.000

Vlada posveča veliko pozornost vprašanju agrarne proizvodnje. Težave in zmešnjave, ki so nastale na grškem tržišču pšenice, kot posledica nedosledne in nepreštudirane domače politike cen na eni in ameriške pomoči v pšenici na drugi strani, še danes puščajo vidne sledove. Vlada je v to svrhu imenovala poseben odbor z nalogo da prouči stanje. Ta odbor je po proučitvi položaja priporočil vladi ukrepe, ki jih je že sedaj sprejela z namenom, da bo ob letošnji žetvi pšenice vladal red in smotnost na trgu. Pokazalo se je namreč, da ima Grčija proizvodnjo pšenice, ki presega bistveno njeno potrošnjo. (Izgleda neverjetno če se človek vozi 12 ur skozi samo kamenje in krš). Da bi se proizvodnja in potrošnja vskladile (na izvoz pšenice ni misliti, ker cene niso konkurenčne), je vlada že pozimi objavila količino pšenice, ki jo bo odkupila (400.000 ton) iz letošnje žetve. Objavljene so tudi cene, ki so enotne. Nadalje je vlada objavila tudi principe, po katerih bo vršila odkup: odkupila bo od vsakega proizvajalca samo en del, odkupovala bo samo od proizvajalcev, katerih posestvo ni večje od 80 ha. Ti ukrepi narekujejo poljedelcem seveda preusmeritev obdelovalnih površin na druge kulture. Vlada je v to svrhu izdelala poseben program in preko agrarne banke usmerila v kmetijstvo \$ 30,000.000 za kratke in srednjeročne kredite. Ti krediti naj bi pomagali poljedelcem, da preidejo od pridelovanja suhih kultur (pšenice itd.) na kulture, ki zahtevajo namakanje. Krediti so namenjeni prav za izgradnjo namakalnih naprav, vodnjakov, črpalk itd.

Pogled na Nerezine (Foto Zelic Pavle)

Ob štiridesetletnici ZKJ

Cinkarnarji v borbi za kruh

To je bila parola cinkarnarjev v septembru leta 1935. Takratni lastnik Cinkarne Lazarevič ni hotel ničesar slišati o povišanju plač, dočim so cene rastle iz dneva v dan.

Zato so cinkarnarji potom svoje strokovne organizacije, ki se je imenovala »URSOVA« (Udruženje saveza radnika Jugoslavije) na svoji seji sklenili organizirati stavko. Zaupniki so se sestali v delavski zbornici, med ostalimi so bili Plankar Martin, Goričan Jože, Vodopivec Jaka, Lešek Simon in drugi. Ostali člani, ki so bili izvoljeni v stavkovni odbor pa so nevidno po obratih organizirali ter seznanjali svoje organizirane člane s sklepom odbora, da se napove stavka. V tem času so obstojale poleg naše rdeče strokovne organizacije tudi delavske organizacije takratnih vladajočih klik, ki so podpirale kapitalizem: Jugoras ter tako zvaní JRZ (beli in plavi), ki pa niso imele večjega vpliva med delavstvom, zaradi česar jim ni uspelo omajati našega sklepa.

Odločitev je padla na posvetovanju pozno ponoči, ker kljub ponovni intervenciji o povišanju plač Lazarevič ni hotel ničesar slišati. Stavkovni odbor, ki je štel 15 članov je stopil v stik z delavci in stavka se je pričela. Prvi so pričeli stavkati topilničarji ter ostali delavci nočne izmene. Topilci so izvlekli cink iz predležev nato pa odložili orodje, destilacijske peči pa so samo ogrevali. Strokovni odbor je imenoval takoimenovano tehnično stražo, katere naloga je bila, da pazi na vse stroje, peči, generatorje itd.

Po prihodu jutranje izmene na delo so vrata tovarne zaprli. Nato so pričeli z zborovanjem, na katerem je govoril tovariš Franc Leskošek-Luka, ki je ljudem prikazal kako ogromne dobičke si kuje lastnik in njegova družba, delavcem pa noče zvišati plač. Po tem zborovanju je delavstvo še bolj trdno in odločno stavkalo, da bi si tako priborilo svoje pravice.

Vsi delavci so ostali v tovarni. Se tisti, ki so bili takrat doma so prišli v tovarno tako, da so enotno in disciplinirano stavkali. Ko je to zvedel Lazarevič je takoj obvestil takratno oblast, nakar so prišli v tovarno policaji in detektivi. Lazarevič je na razne načine z zvižajami poskušal pridobiti delavce na svojo stran, zlasti tiste, ki so bili organizirani v profisocialističnih organizacijah in jim obljubljal nagrade, da bi pomagali razbiti stavko. Ker se mu to ni posrečilo, je moral privoliti v pogajanja, katerih se je udeleževalo po pet članov strokovnega odbora s pokojnim Martinom Plankarjem na čelu. Razgovorom je prisostvoval tudi tov. Franc Leskošek-Luka, katerega sodelovanje pa je Lazarevič odločno odklonil.

Ker se Lazarevič ni hotel pogajati v prisotnosti tov. Luke so se pogajanja prekinila. Med tem je javnost že zvedela za stavko cinkarnarjev. Obveščene so bile tudi družine stavkajočih. Dokler je stavka trajala je bilo pred vhomom v Cinkarno polno ljudi, katere je odganjala policija, kar pa se ji ni posrečilo. Ljudje pred tovarno so bodrili stavkajoče k vztrajnosti.

Začeli so z nabiralnimi akcijami za stavkajoče. Prvo nabiralno akcijo je organiziral kolektiv Tovarne Emajlirane posode, kateremu so se pridružili celjski obrtniki, trgovci in gostilničarji.

Organizirali so kuhinjo, kjer so žene stavkajočih kuhale in pošiljale hrano v tovarno. Pogajanja so nadaljevali, vendar se niso sporazumeli. Vmešavala se je rudarska skupina Bratovske skladnice s Francem Pliberškom in Arhom na čelu. To skupino je Lazarevič priznaval in izrazil pripravljenost za razgovore z njo. Zaupniki niso imeli zaupanja v njuno posredovanje, ker sta bila omenjena zastopnika preveč popustljiva.

Jedilnica počitniškega doma v Nerezinah (Foto Deržek Avgust)

ŠAH

DELAVSKE ŠPORTNE IGRE

V okviru delavskih športnih iger je bil igran tudi moštveni šahovski brzoturnir.

Zal so se tega tekmovanja udeležila samo štiri moštva. Zmagalo je naše prvo moštvo s 14 1/2 točkami, sledijo Klima, Cinkarna II. in Elektro Celje.

S to znago si je naše moštvo priborilo pravico igranja na turnirju okrajnih prvakov.

Ing. Vrhovec okrajni prvak

V dneh od 18. do 22. 7. je bil v Rog. Slatini turnir za prvenstvo posameznikov za leto 1959. Na tem turnirju sta skupno zmagala naš igralec ing. Vrhovec in Djurkovič iz Rog. Slatine, tretji je bil Stane Skok, Prebold, sledijo Sprajc, Tišma in prof. Grašer, vsi Rog. Slatina.

Zmagovalci s tega turnirja imajo pravico igranja na polfinalnem turnirju za prvenstvo LRS.

Šahovski tečaj

Obveščamo vse šahiste našega kolektiva, da bo naša sekcija organizirala v mesecu septembru tečaj iz šahovske teorije. Tečaj bo enkrat tedensko v klubski sobi sindikalne podružnice. Točen pričetek tečaja bo razglašen na oglasni deski.

Vabimo vse šahiste našega kolektiva!